

[Carl P. Jensen.]

vi vil være med til at underkaste det en grundig og kritisk behandling. Vi kan ikke være i tvivl om forslaget's saglige hensigt, nemlig at yde en beskyttelse for de byggende i højere grad end for de øvrige interesser, som i denne forbindelse må komme i anden række.

Jensen-Broby: Formålet med dette lovforslag er angivet i bemærkningerne, hvoraf jeg gerne vil citere et ganske kort stykke. Der står bl. a.:

„Forslaget tilsigter at beskytte de byggende, der ikke selv er i besiddelse af sagskundskab på byggeriets område, således at disse fremtidig har sikkerhed for, at betegnelsen arkitekt er en garanti for betryggende kvalifikationers tilstedeværelse“.

Vil dette formål nu blive opfyldt, hvis vi vedtager dette lovforslag, hvorved man monopoliserer arkitektnavnet for dem, der har afgangsbrev fra kunstakademiet? Jeg mener nej. Jeg er enig med den foregående ærede ordfører i det meste af, hvad han sagde, og behøver derfor ikke at gentage de argumenter, som han fremførte, men jeg vil gerne fremføre lidt mere.

Efter min mening er den uddannelse, som de unge arkitekter får for øjeblikket, forfæjlet. Når jeg bruger så stærkt et udtryk, er det, fordi de efter min mening har fået altfor lidt praktisk uddannelse. De unge arkitekter kommer på bygningskolen, hvortil studentereksamen giver adgang, og her forlanger man, at de i 2 år skal have været ude i praktisk arbejde. Det fortolkes eller har i hvert fald hidtil været fortolket på den måde, at de kan nøjes med i nogle måneder i 2 år i træk i sommerferien at have gået hos en eller anden bygmester og set lidt på, hvordan arbejdet foregår.

Når nu disse folk kommer ud og skal være rådgivere for bygherrerne i de mange forskellige sager, der kommer frem under bygningsens opførelse, er de fuldstændig blanke i praktisk henseende, de er nærmest til grin på byggepladserne; de kan ikke tage et hjørne op, de kan ikke snøre et profil op og duer forøvrigt ikke som arbejdsledere derude. Derfor mener jeg ikke, at der for bygherrerne skulle ligge nogen garanti i, at disse folk får autorisation til at kalde sig arkitekter, så byg-

herrerne trygt kan inklude sig med dem. Jeg benægter ikke, at der er mange dygtige arkitekter, som gør et godt stykke arbejde, men jeg tror ikke, at de unge arkitekter, som nu bliver uddannet — det er jo for fremtiden, vi lovgiver — duer, før de har fået en praktisk uddannelse; de skal først til at lære, når de kommer fra kunstakademiet, og derfor skal de ikke have lov at bilde folk ind, at de trygt kan henvende sig til dem. Det må være sådan, som det ærede medlem hr. Carl P. Jensen sagde, at de arkitekter, der har vist, hvad de duer til, skulle man trygt kunne komme til, men de unge må man komme til med mistillid, og derfor mener jeg ikke, vi får brug for en lov som denne; jeg mener, den er overflødig.

Man må kunne skelne mellem de akademiske arkitekter og de bygmestre, der har uddannet sig i praktisk arbejde, men som tillige har fulgt med teknisk, på samme måde som for ingeniørernes vedkommende. Men det lyder vel ikke så godt at kalde dem civilarkitekter, det går bedre med civilingeniører; det andet kan let forvanskes til senilarkitekter, og det var jo ikke så godt, hvis noget sådant skulle ske. Derfor fortår jeg godt, at den højtærede minister, der har fremsat lovforslaget, ikke har fundet noget navn, men jeg har ikke noget imod, at man fandt et navn, hvorved det var muligt at skelne mellem akademisk og praktisk uddannede arkitekter.

Jeg vil forøvrigt til slut gerne sige, at ikke alene får de unge for lidt praktisk uddannelse på kunstakademiet, men en masse af dem, der kommer ud derfra, har også fået smagen ødelagt, sådan at det, de præsterer herude, har vist sig at være noget forfærdeligt noget.

Fanger: I dag kan jo enhver uden særlig arkitektuddannelse nedsætte sig som arkitekt og drive arkitektvirksomhed, og lovforslaget går ud på, at denne fagbetegnelse fremtidig skal forbeholdes personer, som har bestået afgangsprøven for arkitekter fra Det Kongelige Akademi for de skønne Kunster. De benævnes jo i dag akademiske arkitekter, men betegnelsen anvendes som bekendt mest på brevpapir og føles vel lidt tung i daglig tale. Min principielle indstilling er den, at en fagbetegnelse helst så nøje som muligt skal angive, hvilke kvali-